

Oo

dar mai sînt încă foarte multe de făcut! Înfi, că după cum ne-a arătat Președintele nostru, care ne va fi baci pînă la adînci 2000 (două mandate ori cinci ani - viitoarea Constituție a calculat perfect) trebuie să izolăm și să neutralizăm forțele opozante. Am izolat Timișoara, vom izola Moldova, Brașovul, poate Constanța, Taromul și comerțul (poate și vreo republică ploieșteană, mai știți?), i-am izolat pe studenți, pe mineri, pe ziariștii și scriitorii neastîmpărați, ne-am izolat fonic instituțiile guvernamentale, ca și ambasadere, s-a izolat și Golful, s-au izolat și Balticii ș.a.m.d., astfel încît avem de început neutralizarea izolațiilor. Asediul. Forțe avem, de la batalioanele de asalt ale Vetrei Românești, pînă la "detașamentele cele mai înaintate ale clasei muncitoare", de la armata grațiată a penitenciarelor și armata pensionarilor din piețe, pînă la presa frontistă, plină și ea de baltazari roșiiianici, înfiorați plăcut de fundițele Carolinei Ilica, sau de barba de marinar de munte a lui Radu Ceontea et Co.

Iar în teatru, în teatru cum să nu (mai) fie nimic de făcut? Păi, dacă toată lumea-i un teatru, cum spune Boierul ăl bătrîn, devine cum nu se poate mai clar că, noi, Balcanul și Carpatul ședem, văzăm, plînsăm și tot țopăim pe-aceleași scînduri salvate ("irreversibil", nu-i așa?) de la naufragiu. Dacă totu-i în travesti la lumina zilei, cum vreți să mai vină lumea la seralul joc de la luminile rampei? Pentru prima oară, publicul joacă și actorii aplaudă. Sau plîng. Sau rîd. Ori fluieră (a pagubă). Fieștecare nație are acum *rolul* ei. Rușii sînt tot în "Unchiul Vania", dar cu gîndul la "uncle Sam from U.S.A.", sau la "vizita bătrînei doamne von Berlin". Nemții honeckerieni stau ca-n "Regele moare", cei kohlieni luptă să-l uite pe Arturo Ui, chinezii-și văd mai departe de "calea netulburată", polonezii îl așteaptă pe Godot, englezii au nostalgii de "Mutter Courage", italienii-și caută, pirandellian, Autorul, în persoana altui Padro Padrone, cehii au intrat (ca noi la '68) într-un "tramvai numit dorință", sîrbii se uită după "femeia mării", Bush e-n plin "As you like it", Sadam Hussein în "mult zgomot pentru nimic", francezii iau cunoștință de "Meșterul Manole", papalitatea e-n "d'ale carnavalului", Spania-l confundă pe Don Juan cu Don Pedro de la Mancha, bulgarii se joacă de-a Feydeau, ungarii de-a "opera de trei parale", cu mulți de șapte-n fața Tebei... Iar noi, noi sîntem în plină "Furtună" shakespeariană, cu Arieli ologiți și Calibani mai turbați ca niciodată, latină insulă în slav ocean, stihializată de-un Prospero bifrons, pe care abia Epilogul va să-l revele.

"CÎNTĂREAȚA CHEALĂ TOT ÎN ACELAȘI FEL SE PIAPTĂNĂ"

Cum să nu mai fie ceva de făcut? Pînă la porunca Magului - "Destramă vraja" - mai e mult. Trebuie ca Stephano și Trinculo să-l îmbete bine pe Caliban, trebuie ca Ferdinand să fie lăsat s-o vadă pe Miranda, trebuie ca Sebastian și Antonio să-și încerce norocul asasin, trebuie ca Ariel să-l trezească pe Gonzalo, trebuie ca Alonso să-și răscumpere vina uzurpatoare... și cîte altele. Și, de bună seamă, abia cînd o vom auzi pe Miranda exclamînd, în sfîrșit, "o, brave new world", numai atunci vom putea să intrăm cu toată nădejdea (și viteza)... în plin Huxley.

12.II.1991

■ DAN C. MIHĂILESCU

P.S. Dacă nu vă place rolul și dacă vi se pare că mai este timp de ales, - încercați "îmblînzirea scorpiei". Oricum ar fi, însă, singurul lucru sigur este: "cîntăreața cheală tot în același fel se piaptănă!"

